

Gerald Biss
Kliatba
vikolaka

„Táto kniha je pre vikolakov rovnako dôležitá, ako Dracula od Brama Stokera pre upírov“

H. P. Lovecraft

EUROPA

Gerald Biss

EUROPA

Gerald Biss: Kliatba vlkolaka

Z anglického originálu *Curse of the Wolfman*

preložila © Katarína Kvoriaková 2016

Doslov © Peter Uličný 2016

Redakčná úprava © Martin Plch 2016

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabc 2016 bee&honey

Jazyková redakcia Viera Juríčková

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2016

Ako štrnásty zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2016

Tlač – Tlačiarne P+M, Martin

Prvé slovenské vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch, alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľov autorských práv

Europa Publishing House

Bratislava

Slovak republic

www.vydavatelstvo-europa.sk

objednavky@vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-89666-22-5

Kliatba vikolaka

Zväzok 14

Prvá část'

Brightonská cesta

Volám sa Lincoln Osgood, mám tridsať rokov, národnosť americká, spôsoby – no také, aby nevyvolali znepokojenie či nechut' voči mojím výstrelkom. Moje záľuby sú cestovanie a veda, to druhé asi skôr z ľudského ako mechanického hľadiska. Dalo by sa povedať, že rozhodne nie som „americký zbohatlík“ z románov či skutočnosti. Domnievam sa, že hovorím a píšem spisovnou angličtinou, študoval som totiž na kolégiu Christ Church v Oxforde, kde som sa s týmito mimoriadnymi udalosťami, ktoré mi teraz pripadlo zaznamenať, stretol po prvý raz.

Práve v Oxforde som sa pred desiatimi rokmi v noci, keď sme vedľa seba sedeli vo veľkolepej starej hale zaplnenej historickými portrétmi, zoznámil s Burgessom Clympingom a ihneď som s ním nadviazal výnimočné priateľstvo na celý život. O rok mladší vlastník slušného majetku v Sussexe však toho v tých časoch zažil len málo, zatiaľ čo ja, napriek svojmu veku, som veľa cestoval. Dlhodobé priateľstvo a moje cesty do tajomných a neznámych častí sveta ma zhodou okolností uvrhli do kolotoča zvláštnych udalostí. A práve tie sa vám teraz chystám vyrozprávať.

Nie som hlavný hrdina divadelného predstavenia a ako sa hovorilo v starovekom Grécku v tradičnom chápaní hrdinu by som nebol ani len protagonista. Takpovediac som v tejto hre ledva „údržbár“, ktorý sa zjavil uprostred drámy vo vrcholnom momente a previedol divákov k takému bizarnému koncu, aký sa nikdy predtým v kronikách tejto krajiny neobjavil. Ostatní protagonisti tejto čudnej hry skutočného života ma požiadali, aby som zozbieral fakty a zdokumentoval ich pre nich a všetkých, ktorí by sa mohli zaujímať o veci spoza dverí neskutočna. Tieto fakty, z dôvodov, ktoré vám čoskoro ozrejším, sotva môžu vyjsť v bežnom nekritickom vydaní.

Obyčajným domasedom oboch pohlaví, ktorí málo cestujú, každé ráno jedia vajíčka so slaninou a neuvedomujú si svet mimo svojej reality, sa opisované udalosti budú zdať jednoducho absurdné a možno nadobudnú pocit, že ich autor je človek mdlej mysle. Napriek tomu sa všetko odohralo len

pár míľ od Brightonskej cesty v druhej dekáde tejto modernej motorizovanej doby.

Nie som odborník na rozprávanie výnimočných historiek a neviem ani presvedčať ľudí o ich pravdivosti, no inštinkt mi našepkáva – a rozhodne sa o to pokúsim –, že človek môže vytvoriť presvedčivý príbeh, pokiaľ ho bude rozprávať v prvej osobe, avšak bez zbytočného zdôrazňovania slova „JA“, alebo iného upriamovania pozornosti na svoju osobu, vyplnením nevyhnutných odmlk a medzier skutočnými dokumentmi a vyjadreniami priamych aktérov drámy, ktorí dokážu prerozprávať jej dej z vlastnej skúsenosti. Tak sa tento príbeh zdokumentuje, zachytí a určia sa dátumy, až kým nepríde o svoju priamosť a nezačne sa komplikovať. Prijmite, prosím, moje ospravedlnenie, že sa vnučujem pri vyjadrení túžby ostatných ľudí zapletených do týchto mimoriadnych udalostí.

I. LISTINA

z denníka *The Sussex Daily Times*, 4. februára 19...

ZÁHADA BRIGHTONSKEJ CESTY

Včera v skorých ranných hodinách, ale príliš neskoro, aby sme vám priniesli správu o udalostiach už vo včerajšom vydaní, sa uprostred Handcrossského kopca našlo opustené dvojmiestne auto. Zišlo z ľavej strany cesty a pevne sa zakliesnilo v priekope. Zadné a bočné svetlá malo stále zapnuté, no motor už nešiel. Na spiatocnej ceste z Brightonu do Londýna ho objavil pán Holmes. Zastavil, zakričal, no nikto sa neozýval, usúdil teda, že auto zbehlo do priekopy, pasažierom sa ho nepodarilo vytiahnuť a preto sa vybrali po pomoc.

Bola jasná mesačná noc a keďže pán Holmes už meškal a nespozoroval nič zvláštne, vydal sa opäť na cestu. Neskôr sa však zastavil na policajnej stanici v Handcrosse, aby auto ohlásil službukonajúcemu policajtovi.

Strážnik, ktorý sa na miesto havárie vypravil na bicykli, v hlásení uviedol, že nevidel nič zvláštne. Neďaleko auta našiel deku a vrátil ju na sedadlo. Hoci niekoľkokrát zakričal a zapískal, po pasažieroch nebolo ani stopy. Vrátil sa teda k vozidlu, aby sa oň postaral a keďže stálo na správnej strane cesty, navyše s rozsvietenými svetlami, spravil si pohodlie, zabalil sa do deky a zdriemol si.

Len čo sa dostatočne rozvidnelo, vyslali k autu havarijnú hliadku a vytiahli ho z priekopy. Vozidlo nebolo poškodené, no na policajnej stanici, kam ho neskôr odviezli, začali vychádzať najavo prvé známky hrôzostrašných udalostí.

Na menčestrovom čalúnení sedadla sa našla veľká kaluž vyzrážanej krvi, ktorá vrhla na prípad nové svetlo. O náleze okamžite informovali nadriadených.

Vďaka evidenčnému číslu B.P. 318726 bolo zrejmé, že majiteľom Roveru 12-h.p. je niekto z miestnych obyvateľov. Písmená B.P. označujú Západný Sussex a hneď ráno sa objavili

správy, že vozidlo patrí pánu Georgeovi Bolsoverovi, mladému farmárovi z Heighbury neďaleko Crawley.

Podľa výsledkov šetrenia pán Bolsover s manželkou v predvečer udalostí vyrazil okolo 17.30 do Hassocksu navštíviť priateľa, pána Glentyra zo Sídla v sade, kam došli krátko pred šiestou. Až do večere hrali biliard s hosťiteľom a po nej si Bolsoverovci dopriali partiu bridžu s manželmi Glentyrovcami. Skončili až po polnoci.

Bolsoverovci odchádzali vo veľmi dobrej nálade a pán Glentyre osobne zakrútil pani Bolsoverovú do deky, ktorá sa neskôr našla v aute a aj ju identifikoval. Odvtedy, až do vydania tohto čísla, manželov Bolsoverovcov nikto nevidel, ani o nich nepočul. Akoby sa nadobro vyparili.

Silné mrazy posledných desiatich dní znemožňujú prácu polície pri dôkladnom prehľadávaní celej oblasti. Nenašli sa odtlačky topánok ani podobné stopy, ktoré by naviedli políciu správnym smerom alebo aspoň naznačili, čo sa dialo predtým, čo auto zišlo z cesty, alebo potom.

Polícia prísne stráži všetky železničné stanice, prístavy a sleduje cudzincov. Zatiaľ nemá žiadny záchytný bod, čo by objasnil rúškom tajomstva zahalenú udalosť z Brightonskej cesty.

Náš hlavný reportér sa celý deň zdržiaval na mieste nehody a telefonicky nás informoval, že na laku vozidla sa našli zvláštne škrabance.

Polícia je zatiaľ zdržanlivá, avšak má určitú teóriu a verí, že čoskoro bude schopná vrhnúť svetlo na neobvyklé zmiznutie pána a pani Bolsoverovcov komplikované najmä kvôli krvi nájdenej na čalúnení sedadla.

Prípady vedie nesmierne schopný hlavný vyšetrovateľ Mutton.

II. LISTINA

VYHLÁSENIE LINCOLNA OSGOODA

Nedá sa ani opísať, aký rozruch, chýry a novinové články vyvolala *Záhada Brightonskej cesty*, ktorá okamžite vzbudila pozornosť obyvateľstva. Samotný Hansard, ako sa zvykne nazývať prepis parlamentných debát, neobsahuje ani desatinu z toho, čo sa popisalo o zmiznutí manželov Bolsoverovcov – falošné správy, teórie, listy do novín od rozhorčených čitateľov, ale aj neúnavných amatérskych detektívov, a tak ďalej. Záhada neustále priťahuje pozornosť a uchvacuje verejnosť, no za celým tým vzrušením sa skrýva zvláštna nervozita. Je priam nemysliteľné, aby v Anglicku dvadsiateho storočia bez stopy zmizol muž so ženou z vlastného auta na najrušnejšej ceste v krajine.

Výetrovatelia zvažovali viaceré možnosti ako napríklad vraždu, lúpežné prepadnutie, únos, no neobjavili nič, čo by potvrdilo niektorú z uvedených teórií. Mnohí si mysleli, že aj dobrovoľné a dobre naplánované zmiznutie páru by stálo za úvahu. Nesmieme však zabúdať na krvavú škvrnu v aute. Na niečo také však Bolsoverovci nemali dôvod ani motív, pretože sa zosobášili len pred pár mesiacmi a boli si veľmi oddaní. Ani finančné ťažkosti nemohli byť príčinou, vlastne – ako tvrdia reportéri – Bolsoverovci žili vcelku zámožne. Viedli ideálny život podľa vlastných predstáv, v krásnom starom dome, aj farma im vynášala dosť, aby pre nich nebola bremenom. Pár dní v týždni trávili na poľovačkách, strieľali zver, jazdili nakupovať do Brightonu a mali množstvo priateľov.

Táto udalosť nemala žiadny motív a práve preto vzbudila neobyčajný záujem verejnosti.

Nech už polícia podnikla akékoľvek kroky, nezachytila ani najmenšiu stopu, ktorá by niekam viedla alebo aspoň poskytla náznak riešenia. Po niekoľkých týždňoch záujem verejnosti opadol, na senzáciu *Záhady Brightonskej cesty* sa

zabudlo a z predných strán novín, ako aj z mysli ľudí, ju vytlačili iné udalosti.

V Scotland Yarde náležite pozbierali a označili všetky informácie a spis založili do ničoty nevyriešených prípadov. Jedným dychom treba dodať, že okrem hrozivej krvavej škvrny nič nenasvedčovalo, že by bol spáchaný zločin.

A to bola posledná zmienka venovaná mladým Bolsoverovcom – milej krehkej žene a priateľskému chlapíkovi bez jediného nepriateľa na svete.

LISTINA

z Miestneho klebetníka, 20. marca 19...

OTÁZKY TREFNÉ A TRÚFALÉ

Spája Horná snemovňa opäť svoje sily so súborom Footlights?

Berú Tony a Wuffles svoju situáciu aspoň tak vážne ako iní nezainteresovaní ľudia?

Považuje manažér kabaretu Castle King najnovší článok v Miestnom klebetníku za dobrú reklamu alebo zmarenú šancu?

IV. LISTINA

NAPÍŠAL WILLIAM WELLINGHAM, 2. NADPORUČÍK REGIMENTU COLDSTREAMSKÝCH STRÁŽÍ

Písanie mi nikdy veľmi nešlo a som trochu nervózny, že mám prerozprávať časť príbehu z môjho pohľadu. Lincoln Osgood však tvrdí, že je to na mne, tak sa nedá nič robiť. Musím to teda urobiť ja alebo Harry Verjoyce a Harry je ešte horší rozprávač ako ja. Sľúbil som preto Osgoodovi, že moje vyhlásenie bude prehľadné. Chcel, aby som príbeh vyrozprával priamo, vlastnými slovami, keďže som sa ocitol na mieste činu v tejto časti tohto neslýchaného príbehu, ktorému by som, pravdupovediac, ani neveril, keby som ho nezažil na vlastnej koži a starec Harry odprisahá aj na Bibliu, že sa všetko udialo presne takto.

Volám sa William Wellingham, no všetci mi hovoria Bill, mám dvadsaťjeden rokov a som nižší poddôstojník v regimente Coldstreamských stráží. Tony Bullingdon a Harry Verjoyce sú moji rovesníci. Bývali sme v tom istom internáte v Etone, kamarátili sa od samého začiatku, do Sandhurstu sme šli spolu a odtiaľ do Coldstreamu. V nejakej knižke by Tonyho nazvali tradičným rytierom a senzáciou sezóny. Vlastnil totiž tri veľké domy a podstatnú časť Londýna zdedil po prísne pobožných predkoch, ktorí sa nikdy neoddávali hazardu a ich konto nezaťažovali žiadne pôžičky na čo i len jediný akér pôdy. Dokonale profitovali z dlhoročného hromadenia majetku, „kým lord Bullingdon nedospel“, ako vyhlásili spoločenské denníky, keď minulý rok Tony dosiahol plnoletosť a spolu sme oslavovali veľkým teatrálnym plesom v hoteli Savoy, z čoho všetci nepozvaní Londýňania bledli závišťou. Ako by však povedal básnik, to už je celkom iný príbeh. Neodbočujem príliš, pretože práve v ten večer Tony po prvý raz stretol úbohú Wuffles, keďže slečna Yvette St. Clairová viedla kabaret Castle a často ju pozývali kamaráti i ľudia, ktorí sa vďaka jej prítomnosti mohli popýšiť vyberaným vkusom.

Ľudia vravia, že sa medzi nimi zrodila bláznivá láska, možno o niečo silnejšia pre neho ako pre ňu. V zime sa v celom meste nerozprávalo o ničom inom, mnohí si dokonca mysleli, že sa s ňou nakoniec oženi a niektorí bezočivci už začali klásť nemiestne otázky. Tony vyzerá dobre, nie je príliš vysoký, ale uhladený a plný života. Aj Wuffles bola taká krásna, ako len mohla byť, či už na scéne alebo mimo nej, čo sa nedá povedať o každej jej rovesníčke. Jednoducho dobrá partia – čistá ako krištál a neplatili na ňu žiadne nezmysly, čo sa rozprávajú o tomto type dievčat. Práve táto zmes tvorí mnoho divadelných manželstiev a núti zvedavcov hádať, ale to nie je moja vec. Chúd'a Wuffles zmizla a mne je priam zle už len pri tej myšlienke a o chudáka Tonyho sme tiež takmer prišli. No teraz je už fit, dostal sa z toho. Ešte sa však treba zmieniť o ďalších zvestiach, ktoré by som nespomínal, keby – povedané právnickou hantírkou – neboli relevantné. V každom prípade, v nedeľu 1. apríla (a nejde o žiadny prvoaprílový žartík, to vám prisahám) sme sa zhovárali o klebetách, čo sa šeptom šíрили po meste a stupňovali sa, keď sme sa ocitli na veselej prvotriednej večeri v hoteli Royal York a na osudnú jazdu do Brightonu sme sa vydali až za mesačného svitu.

Tony viezol Wuffles vo svojom 90-h.p. Napieri, v ktorom pretekal na okruhu Brooklandse a vždy som mal pocit, že sa v ňom necítila najlepšie, keďže Napier nie je práve auto stavané pre dievča. Tony ho však zbožňoval a Wuffles predstierala, že aj jej sa páči. Ostatní, čiže ja, Harry, Cissi Saxonová a Clemence Raynová, tiež z Castla, sme sa viezli v Harryho novom Daimleri, v najnovšom modeli topperu a ak sme aj mali cestou hltat' prach po Tonyho automobile, aspoň sme sedeli oveľa pohodlnejšie. Len tak mimochodom, niekto by ma mohol obviňovať z indiskrétnosti, keď spomínam všetky tieto mená a súvislosti. Myslím si však, že je dôležité pripomenúť každý detail. Keď nad tým uvažujem, táto naša malá skupinka bola v nekultúrnom svete starou známou firmou.

Ako som už spomenul, boli sme na špičkovej večeri a vypili viac než dosť panákov, no stále nie toľko, aby sme neboli schopní šoférovať. Tony mal vždy dobrú náladu, najmä keď sedel vo svojom veľkom Napieri, ktorý sa na ceste tiež správval ako pekný kvietok. Všetci sme sa však dobre zabávali, boli sme veselí a dosť sme podpichovali Tonyho a Wuffles kvôli článkom v *Miestnom klebetníku*. Ktovie, kde by sme skončili, nebyť tej strašnej dohry.

Záverečná sa rýchlo blížila a ani sme sa nenazdali, bolo takmer jedenásť a už sme sedeli v autách pripravení vyraziť. Keď sme mávali a želali dobrú noc tým pár dobrým dušiam, čo nás odprevádzali pred podnik, počul som odbíjať hodiny. Noc bola prekrásna, síce chladná, až mrazivá, no jasná – mesiac v splne všetko osvetľoval ako na poludnie. Harry, samozrejme, šoféroval a Clemence sedela vedľa neho, zatiaľ čo ja s Cissi sme sa hriali vzadu, všetci šťastní ako malé deti.

Tony s Wuffles trošku zaostali, kým sa snažil zohriať studený motor svojho stroja a dostať ho na cestu. Tak sme my štyria vyrazili a uvažovali sme, aký by bol Tony podráždený, keby sme do mesta dorazili ako prví. Neprešli sme však ani osem míľ, keď sme ho začuli za sebou. Spomalili sme a ustúpili nabok, aby nás mohol predbehnúť. Videli sme Wuffles víťazoslávne kývať a niečo na nás kričať, keď sa popri nás mihli, no kvôli hluku motora z otvoreného výfuku sme nič nepočuli. Vtedy sme chúd'a dievča, Wuffles, zazrel posledný raz a ktovie, čo by nás čakalo, keby sa Tony zdržal dlhšie a my sme stále mierili na Handcrosský kopec?

Spomalili sme asi na desať míľ a vychádzkovým tempom sme sa vliekli po hradskej, aby sme sa vyhli zvírenému prachu a vzduch sa vyčistil. Ja s Cissi sme sa spontánne začali zhovárať o nezvyčajnom prípade manželov Bolsoverovcov, asi ako každý, kto prechádzal po Brightonskej ceste v posledných dvoch mesiacoch. Od tej udalosti sme tadiaľ obaja prešli snáď tucetkrát, no toto miesto zrejme fascinovalo ľudí samé od seba. Nečudo, ak zvažíme, že zmiznutie pána a pani Bolsoverovcov dlhé týždne plnilo stránky novín,

no stále to nebolo nič v porovnaní s tým, aká senzácia mala nasledovať.

Po chvíli sadol prach a vďaka mesiacu v splne sme videli na cestu ako počas dňa. Preto sme trošku pridali, aby sme ich dobehli. Bola krásna noc, na prázdnej ceste sme mohli ísť rýchlejšie a Harry čoskoro netrpezlivo pridal plyn. Daimler síce nie je pretekárske auto, no jazdí naozaj rýchlo, takže sme sa onedlho ocitli na úpäti Handcrossského kopca.

„Aké čudné svetlo je pred nami,“ zvolal Harry a pevne zovrel volant.

„Akoby tam niečo horelo!“ vykrikol som. „Dúfam, že to nie je starý dobrý Napier!“

Zaiste to bol on a tragédia sa začala.

Ihneď sme spozorneli, auto totiž nebolo na ceste ani v priekope, ale blčalo v poli za živým plotom pár yardov od miesta nehody nešťastných Bolsoverovcov. Akoby sa niečo stalo s volantom a až oveľa neskôr sme sa dozvedeli strašnú pravdu.

„Pane Bože!“ zhíkol Harry a prudko dupol na brzdu, až sme sa takmer dostali do šmyku.

Dievčatá začali kričať a zdalo sa mi, že o Cissi sa pokúšajú mdloby, no nemal som čas sa tým zaoberať, vyskočil som z auta hneď, ako sme zastavili. Harry mi bol v päťach, len čo sa mu podarilo dostať spoza volantu a vymaniť sa z Clemencinho zovretia, lebo tá sa ho v hrôze kľčovito držala. V živom plote sme našli veľkú dieru, prešli ňou na zorané pole, zamrznuté až na kosť, kde nám pred očami plamene oblizovali zvyšky Napiera. Uvedomovali sme si, že auto už neuhasíme, no vpred nás hnala túžba zachrániť Tonyho a Wuffles.

Pohľadom sme prebehli vrak, no nevideli sme ich vo vnútri ani pod ním. Niektorí tvrdohlaví policajti neskôr síce tvrdili, že ich telá zhoreli do tla, no keďže oheň sa v tej chvíli len zahryzoval do čalúnenia, my s Harrym sme si zatiaľ boli istí.

„Vďaka Bohu!“ vykriklili sme obaja s nádejou, že Tony a Wuffles unikli krutej smrti a potom sme kruhovito

prechádzali po poli, aby sme zistili, kam ich odhodilo. Pár krokov od auta som objavil Tonyho čiapku, no žiadne iné stopy po nich sme v okolí nenašli, čo bolo dosť zvláštne.

Obaja načisto zmizli, presne ako Bolsoverovci. Vonkoncom sme o tom nepochybovali, lebo žiara ohňa a mesiac všetko dokonale osvetľovali.

„Ty prezri túto stranu,“ kričal som na Harryho prediera-
júc sa dierou v živom plote, „a ja tú druhú.“

Dievčatá, biele ako smrť, hystericky nariekali, fňukali a opreté o auto sa navzájom podopierali.

„Niet po nich ani stopy,“ zakričal som na ne, aby som ich povzbudil. „Určite v aute nezhoreli.“

Stále sme však nič nenašli. Vybrali sme sa pozdĺž plota po oboch stranách, pozerali na cestu, prehľadali priekopu a opäť sme preskúmali pole. Rozširovali sme pátranie, až kým sme nestratili nádej a vybrali sa späť k horiacemu autu, ktoré už oheň sfarbil dočervena a pokrútil jeho kostru.

Pozreli sme na seba.

Harry vzdychol: „Bože dobrý, Bill.“ A ja som odvetil: „Bože dobrý, Harry.“ Obaja sme mali pocit, že sa za tým skrýva niečo viac. Niečo nejasné a tajomné, niečo mimo nášho chápania. Pomaly sme sa vrátili k dievčatám a spomínali na záhadné zmiznutie Bolsoverovcov.

* * *

Keď sme prišli k Daimleru, začuli sme zvuk motora iného automobilu, čo stúpala hore kopcom. Vyskočili sme s Harrym na cestu a kričali, aby zastavili. Šofér pri pohľade na oheň za živým plotom už aj tak spomaľoval – ako sa neskôr ukázalo bol to skutočne znamenitý chlapík menom Fitzroy Manders. V aute s ním bol ešte jeho kamarát Greville a vzadu sedeli dve dámy.

V skratke som mu vysvetlil, čo sa stalo, avšak obávam sa, že dosť nesúvisle. V bielom mesačnom svite som videl, ako zbledol.

„Znie to pekelné podozrivo,“ podotkol a vrátil sa do auta povedať dámam pár slov. Dvere na bližšej strane sa otvorili a vystúpil jeho priateľ. Kývol na mňa, aby som pristúpil bližšie a predstavil ma.

„Moja žena, pán Wellingham,“ povedal bez zbytočných príkras, keď som zodvihol čiapku na pozdrav. „Manželka so sestrou sa postarajú o vaše spoločníčky,“ dodal. „Určite ich tieto nezvyčajné udalosti veľmi rozrušili. Nech radšej nasadnú do auta, Greville ich odvezie do Handcrossu do reštaurácie u Červeného leva a potom privedie políciu.“

Jeho obdivuhodné organizačné schopnosti som uvítal, lebo prežitý šok – nebojím sa to priznať – ma vyviedol z miery a dobráka Harryho tiež. Naše dievčatá sa cítili oveľa horšie a očividne boli na pokraji hysterického záchvatu. Pani Mandersová ukázala na auto, zobrala Cissi a Clemence za ruky a s niekoľkými milými slovami ich doň v tlačila skôr, ako by ste žmurkli. Usadila ich medzi seba a sestru a tak im poskytla pocit ochrany a spoločnosti.

Greville skočil za volant, kým Manders natočil motor.

„Dupni na plyn!“ začul som, ako povedal Grevillovi. „Netušíme, čo by mohlo číhať niekde tam vonku, na tomto prekliatom kopci.“

V okamihu zmizli, akoby ani žiadneho kopca nebolo.

„Teraz,“ povedal Manders stroho, „zatiehnite auto viac na stranu a potom sa znovu pustíme do pátrania.“

Vtedy už zo slávneho Napiera nezostalo takmer nič, okrem dožerava rozpalených a pokrútených plechov. Nestrácali sme teda pri ňom čas a pod Mandersovým velením sme metodicky prehľadávali okolie, no bezvýsledne. Okrem čiapky úbohého Tonyho sme nič neobjavili.

Zase sme sa pustili do pátrania, tentoraz zhora nadol. Zbytočne.

Manders si zapálil cigaretu a podával nám škatuľku. Všimol som si, že Harrymu sa chveli ruky ako po prebdenej noci. No nehanbím sa priznať, triasli sa aj mne.

„Čosi tu sakramentsky nehrá,“ povedal Manders nezaujato, akoby nad niečím tuho premýšľal. „Najmä ak si

spomenieme na prípad Bolsoverovcov. No zaplať Pán Boh!!! Už sú tu!“ začuli sme sirénu auta rútiaceho sa z kopca.

O dve minúty už stálo pri nás. Vyskočil z neho seržant a niekoľko policajtov, ešte skôr ako Greville zacúval na krajinu.

„Zavolať som hlavnému vyšetrovateľovi Muttonovi, pane,“ oznámil seržant a zasalutoval pred Mandersom. „Zároveň som kázal zavolať na Scotland Yard a telefonoval som aj do Crawley, aby hneď poslali auto na pomoc.“

„Výborne,“ riekol Manders a seržantovi stručne vysvetlil celú situáciu. Nemohol som si pomôcť, no žasol som nad jeho jasnými a výstižnými vetami. Viete, neskôr vysvitlo, že je advokát, takže sa mu asi len ťažko môžem rovnať.

„Vyzerá to navlas rovnako ako v prípade Bolsoverovcov,“ reagoval seržant, keď Manders zhrnul situáciu.

„Tiež mám čo robiť, aby som to spracoval, no poznám túto oblasť dosť dobre. Ak sa neurazíte, pane, myslím, že by sme sa mali ešte raz pustiť do hľadania.“

Zbežne si obzrel auto zhorené už takmer do tla a potom nám siedmim kázal prehľadať každú piadť v stále väčších kruhoch.

Netrvalo dlho a prišla pomoc z Crawley. Asi po hodine bol na mieste aj hlavný vyšetrovateľ Mutton a prevzal velenie od seržanta Handcocka. Keď sa rozvidnelo, celé okolie sa hemžilo rôznymi ľuďmi.

Lincoln Osgood povedal, že tu môžem prestať a odýchnuť si. Urobil som naozaj všetko, čo bolo v mojich silách a som rád, že to už mám za sebou, lebo nielenže neznášam písanie, ale o takej hroznej noci sa veľmi ťažko píše. Stále ma totiž straší ako nočná mora.